

Des del carrer

ENRIQUE SANZ, NOU DEGÀ DE LA FACULTAT DE TEOLOGIA DE COMILLAS

«La pregunta per Déu i pel fet religiós està ben vigent»

Ignasi Miranda

El rector de la Universitat Pontifícia de Comillas acaba de nomenar el jesuïta Enrique Sanz Giménez-Rico nou degà de la Facultat de Teologia i de la Facultat de Dret Canònic. La presa de possessió, que va tenir lloc el 21 de gener passat a l'aula magna del Campus de Cantoblanco (Madrid), va servir per substituir Gabino Uríbarri, que havia estat sis anys en el càrrec. Sanz Giménez-Rico, jesuïta des de l'any 1984 i sacerdot des del 1996, és llicenciat en Filologia Bíblica per la Pontifícia de Salamanca, llicenciat en *Re Biblica* pel Pontificium Institutum Biblicum d'Urbe (Itàlia) i doctor en Teologia per la Universitat Pontifícia de Comillas. Des del 2001, treballa com a professor a Comillas, i ha estat vicedegà de la Facultat de Teologia entre els anys 2009 i 2012. D'altra banda, va ser director de la revista de teologia pastoral *Sal Terrae* entre el 2001 i el 2012.

Com afronta vostè aquest repte de dirigir una Facultat de Teologia de fama i projecció internacional?

És una responsabilitat, però també una satisfacció pel fet de poder treballar en dues facultats imprescindibles

dins la Universitat de Comillas, que posa a la disposició dels seus estudis de Teologia i Dret Canònic tots els mitjans per fer la feina en l'àmbit acadèmic, la investigació i la transmissió de coneixements en altres nivells. A més, estic content pel claustre de professors i totes les possibilitats humanes, que igualment dona gran satisfacció.

Com està ara mateix l'oferta acadèmica de Teologia a Europa, tenint en compte el fenomen de la secularització però també l'augment de la inquietud religiosa?

Certament existeix un corrent de secularització a Europa, però alhora la pregunta per Déu i per la dimensió religiosa de la vida està ben vigent. Estem en un moment de creixement dels alumnes de Teologia i Dret Canònic, d'una banda pel lleuger augment dels candidats al sacerdoci i, de l'altra, sobretot per l'interès de laics i laiques per la teologia i per altres temes que, tot i que no tinguin a veure directament amb la religió o l'espiritualitat, atrauen molta gent.

Quins canvis ha obligat a fer els últims anys aquesta nova situació?

A la Facultat de Teologia, hem notat la crisi que ha perjudicat l'economia de moltes persones i famílies els

últims anys, cosa que afecta seminaris, congregacions religioses i altres obres eclesials. Alhora veiem que hi ha un creixent interès de molts tipus de persones per la teologia. Davant d'aquesta realitat, les facultats de Teologia i Dret Canònic estan fent un esforç generós per adaptar-se a les necessitats d'aquelles persones que demanen aquesta formació i no poden seguir el ritme habitualment establert, perquè la seva situació familiar i personal sovint no els facilita seguir, per exemple, cursos al matí o classes concentrades. Ara es busquen ofertes alternatives, amb sessions a la tarda i altres propostes.

Podem dir que la globalització ha incrementat l'interès per la Teologia i els fenòmens religiosos?

Sí. Això és una realitat sense fronteres. Tenim estudiants de 53 nacionalitats en Teologia i en Dret Canònic, gairebé de tots els continents. Cada vegada en vénen més de països emergents, perquè pertanyen a congregacions o bé perquè són de diòcesis d'aquells països, i això, en els diferents graus i llicenciatures, és una riquesa, perquè també fan una inversió per a nosaltres. Estem molt satisfets per aquest enriquiment.

Pensant-ho millor

Jesús Renau
Jesuïta

Els paranys de la lletra petita

A l'hora de signar un contracte els advocats insisteixen que es llegeixi la lletra petita. La raó és evident: enmig de molts paràgrafs i llargues explicacions escrites en lletra menuda —potser com més petita millor— hi ha l'engany, la trampa, el compromís amagat. En una paraula, que si te n'assabentes-sis d'entrada possiblement mai no signaries. Després et poden caure les conseqüències. Podràs lamentar-ho, però la signatura era un acord de tot el document, la lletra grossa, amable, cordial, legal i aromàtica... i la lletra menuda, amagada, traïdora, i amb un tuf de robatori.

També en les renovacions de determinats productes d'internet passa el mateix. Planes i planes de lletra menuda, molts cops en un idioma que no és el teu... i acabes signant sense saber gaire fins on arriba el compromís. Sembla ja normal. Farien falta moltes hores per entendre bé el que signes. Molta gent necessitaria un bon traductor de l'anglès, perquè no hi ha l'oportunitat que l'escrit estigui fet en la pròpia llengua. Acabem signant confiats.

De forma semblant pot passar en determinades informacions sobre medicaments. Hi ha molta gent que et diu: si vols estar tranquil val més que no llegeixis les informacions que acompanyen el medicament. Hi trobaràs tantes possibilitats de contraindicacions que et vindrà la por que per curar una cosa en posis en perill moltes altres. La realitat és que les farmacèutiques si avisen del parany, ni que s'hagi donat un cop, després sempre et podran dir: «Perdona a les informacions ja constava que això podia passar. La responsabilitat és del seu metge o seva, però no és nostra.»

Podrien anar afegint tota mena de lletres petites que per diverses raons només arribaran a llegir un tant per cent molt minso dels possibles clients.

Les «lletres petites» cal situar-les en la major part del casos a la bústia del que com a mínim en podríem dir «les males pràctiques». Generalment no intenten estalviar paper, sinó fer passar una part del contracte que pot ser desfavorable per al client o almenys impedeixi la reclamació legal. És una mena de subterfugi per colar-te un gol.

Potser arriba l'hora de suprimir les lletres petites, simplificant tanta parafernàlia i anant al gra directament. O potser ha arribat l'hora de legislar el que no ha d'estar mai en lletra petita, i si cal sancionar quan hi sigui. Transparència i claredat, si us plau.

Rauxa

Ida

La pel·lícula *Ida*, de Pawel Pawlikowski, explica la recerca d'identitat que fa una novia durant la grisa Polònia comunista dels anys seixanta. En aquest procés la jove Ida descobreix un passat familiar tràgic, però sobretot es confronta de ple amb la realitat de fora del convent, marcada per la buidor existencial i l'abisme del sense sentit. La protagonista adreça a aquest món fred i indiferent la pregunta fonamental pel sentit i la transcendència de la vida, però no obté cap resposta. De fet, la pregunta ni tan sols és compresa.

El món contemporani renuncia a fer-se la pregunta sobre el sentit de l'existència, ja no es pregunta «per què». En evitar qualsevol reflexió que vagi més enllà de l'ara i l'aquí, ja només s'aspira a la comoditat més immediata. Però és propi i exclusiu de l'ànima humana tenir set de sentit, i quan s'ofega aquesta inquietud tard o d'hora s'acaba duent l'ànima cap a la desesperació i el suïcidi. La paradoxa del món contemporani és haver creat la societat més justa de la història i al mateix temps haver-la buidat de tot sentit i abocar-la, així, a la més gran infelicitat.

Eduard Brufau

